

сега едно по едно — следъ мене. (Намира зърно). Кж-кж-кж!

(Всички се струпватъ и кълватъ. Изведнажъ Колю изгърмява задъ храста).

Цанка. Чррр!..

(Всички се разбѣгватъ. Само майката почва да се търкала като убита).

Колю (излиза бързо иззадъ храста). Ахъ! Майката е ранена или убита (приближава я, а тя се отдалечава — докато, по-сегналъ да я хване ловецътъ — тя изтичва и се скрива въ храста.

Всички (задъ храста се размиватъ). Ха-ха-ха!

Колю. Бре че хитри били тѣзи яребици, брей! Надхитриватъ и човѣка!

Децата (задъ храста продължаватъ да се смѣятъ и да скачатъ) Ха-ха-ха! Чр-чр-чр!

Колю. Е, деца, хубава ли е играта?

Всички (наизскачватъ). Много хубава, много хубава — да играемъ пакъ! Хайде! Хайде! (скачатъ като яребичета). Чр-чр-чр-чр!

Светославъ Камбуровъ

ЮМЕРЪ ЮНАКЪ

Прослави се съ юначеството си Юмеръ циганинътъ. Името му почна да се носи отъ уста на уста. Юмеръ бѣше едъръ, здравъ и безстрашенъ. Никой не смѣше лоша дума да му каже, пжтъ да му мине, шапка да не му свали.

Цѣло село треперѣше отъ Юмера. Само Никодимъ овчарътъ не се плашеше отъ юнака. Пасѣше стадото си горе въ планината и почти не слизаше въ селото. Слушаше по-нѣкога да се разправя за юначния Юмеръ, но окоето му не мигваше.

Единъ празниченъ день Юмеръ тръгна да споходи снаха си. Пжтътъ му водѣше презъ

Балкана. Премѣни се въ новитѣ си дрѣхи, метна торба на рамо и тръгна. Кждето минѣше, ставаха му на крака, изпращаха го:

— На добъръ часъ, Юмеръ юнакъ!

Юмеръ навлѣзе въ планината, вървѣ часъ-два и предъ него се изпрѣчи обширна зелена поляна. „Тука ще си почина“ — рече си Юмеръ и тръгна къмъ отсрещното дърво, което бѣше хвърлило най-голъма сѣнка.

Въ тоя мигъ откъмъ гората се зададе Никодимъ овчарътъ.

— Кжде бе, манго? — извика той. — Кжде съ тая торба? Овчаръ раздѣля ли се отъ